

INGEZONDEN.

DE FISCUS EN HET BEROEPSGEHEIM.

De inspecteur der directe belastingen deed aan mij uitreiken een aanslag in de inkomstenbelasting 1924—1925, die afweek van mijn aangifte en waartegen ik en bez waarschrift heb ingediend, omdat m.i. de aanslag te hoog was.

Op mijn verzoek werd ik door hem omtrent mijn bezwaren gehoord onder overlegging van een uittreksel uit mijn boekhouding bevattende:

1. Bruto inkomen uit praktijk (ziekenfonds, particuliere praktijk, verloskundige praktijk gespecificeerd);
2. gespecificeerde inkomstenrekening.
3. het netto bedrag van het inkomen uit de praktijk.

Op de vraag van den inspecteur, of ik niet bereid was mijn boeken over te leggen, heb ik gemeend te moeten weigeren. Immers mijn boek bevat behalve aantekeningen omtrent mij toekomend honorarium tevens alle aantekeningen van zuiver geneeskundigen aard.

Als resultaat van mijn onderhoud met den inspecteur werd mij nu de volgende beschikking op mijn bezwaarschrift:

„De inspecteur, enz.

Overwegende, dat reclamant hoewel erkennende een boekhouding te hebben, geweigerd heeft deze over te leggen, zich beroepende op het ambtsgeheim, dat mitsdien niet is kunnen blijken, dat en in hoever de opgelegde aanslag onjuist is, Gelet op de artt. der Wet enz. handhaaft den aanslag”.

Als ik mij bij deze beschikking niet wensch neer te leggen, rest mij een beroep bij den Raad van Beroep.

„Dit beroepschrift moet zoodanig zijn ingericht, dat daaruit een conclusie kan worden getrokken ten aanzien van het bedrag, dat volgens den appellant had moeten worden geheven”.

Aangezien door mij, zonder in conflict te komen met het ambtsgeheim, geen andere documenten kunnen worden overgelegd, dan ik reeds tegenover den inspecteur deed, beloop ik de kans, opnieuw in het ongelijk te worden gesteld en bovendien mijn aanslag met 25 pCt. van het verschil verhoogd te zien.

Wie wijst mij den weg, hoe ik mij uit deze impasse moet redden? Immersinzage van onze boeken door belastingautoriteiten kan onder geen voorwaarde geoorloofd zijn. In deze geldt zelfs: „Nomina sunt odiosa”.

Daar het hier voor geneeskundigen een algemeen beroepsbelang geldt, achtte ik het van belang deze kwestie aan de aandacht van vakgenooten te onderwerpen.

Lisse, 3 Juni 1925.

F. G. M. HAASE.

Om de hier besproken moeilijkheden te ontgaan is het eenvoudigste middel: de geneeskundige aantekeningen over ziektegevallen niet in de boeken te schrijven, waarin wij het aantal verrichtingen, de gerekende bedragen en de ontvangsten opteekenen. Dat zelfs namen moeten worden verzwegen, zou ik niet kunnen toegeven. Dan zouden geneeskundigen nooit in rechten voor een vordering kunnen opkomen.

Een arts, die *alleen* „geheime” ziekten zou behandelen, zou inderdaad de namen zijner patiënten aan niemand mogen mededeelen, en dezen zouden dan ook gemaskerd of gesluierd bij hem moeten binnensluipen. Maar hier geeft de dermatologie, als satelliet van de venereologie, uitkomst.

Ons beroepsgeheim zullen de belasting-autoriteiten wel willen eerbiedigen, maar het moet niet worden vermengd met het bedrijfsgeheim.

H. PINKHOF.